

τιμὰν v. 787. εὐσθενούντ' v. 879. De quibusdam paucis dubitari potest utrum a Pearsoni manu scriptæ fuerint; e. g. σὺ δ' εἰ δικαίως v. 435. ἦτις v. 438. φόνον v. 439. ὄλως v. 441. ἄξω v. 456. has autem non Pearsoni esse censuit testis ex nupera Pearsoni manuscriptorum tractatione gravissimus Ædis nostræ clarissimus Decanus, qui hos codices mecum inspicere dignatus est. Paucas quasdam ex aliis desumptas ascripsisse videtur Pearsonus, e. g. κυνηγετῶ v. 225. ὀρκίους αἰρουμένη v. 451.

Jam conjecturæ istæ in libro Rawl. 190. ascriptæ ad unam fere eædem sunt cum iis quæ in libro Mitford. de quo vid. Blomf. Præf. ad Choeph. et in Mus. Crit. ii. p. 488. Porti esse dicuntur. Pearsoni non esse vel hoc liquido demonstrare videtur, quod Pearsonus ad v. 879. εὐσθενούντα conjecit; *P.* autem, quisquis tandem ille sit, εὐθηνούντα mavult. Quare nullus dubito conjecturas in libro Rawlinsoniano ad eundem fontem esse referendas. Eum autem non Portum (cujus perpauca esse supra monui) sed Casaubonum fuisse putat Blomf. nec sine magna probabilitate: *P.* enim cum eis quas Casauboni esse aliunde innotuit, sæpenumero consentit. Atque de his hactenus.

Editiones impressas, sc. Aldinam, Turnebianam, Rorbortellianam, Stephanianam, Canterianam, Stanleianam, tanquam omnibus notas commemorare vix attinet. Ex